

som tirsdag i en halv snes byer lukkede børneinstitutioner og aktionerede imod »nedskæringer i velfærden«.«

Jo, åbningen af det nye folketingsår er akkompagneret af skingre protestråb; protester, der i deres mangel på proportioner og fælles grundlag kommer til at skygge for den dialog, der jo ellers kunne være behov for.

For vi står med den største reform i mands minde, en kommunalreform, som giver bæredygtighed mange år frem. Det er en meget kompliceret og vanskelig proces, men det er en uomtvistelig kendsgerning, at der næste år samlet set er betydelig flere penge til velfærd og til fordeling, end der var i år, ligesom der i år er flere penge, end der var sidste år. Det er en uomtvistelig kendsgerning, at der er kompenseret fuldt ud for skattestoppet og andre centralt fastsatte vilkår, og det er en uomtvistelig kendsgerning, at disse beløb er aftalt med kommunernes egne repræsentanter, som nu også – langt om længe, kan man sige – siger, at aftalen skal overholdes.

Lad mig slå fast, at vi i Det Konservative Folkeparti lægger stor vægt på det kommunale selvstyres fortsatte muligheder, men vi forventer så også, at man lokalt er parat til at tage et ansvar, der matcher. Vi forventer, at man i Århus og andre steder, hvor Socialdemokraterne spillede en afgørende og forhindrende rolle i at trimme økonomien i tide, hvorfor det svider ekstra hårdt nu, også dér er parat til at tage ansvar.

Borgernes deltagelse og engagement i politik er vigtigt i et repræsentativt demokrati som vores. Når det er sagt, er omtrent alt positivt om BUPL's og konsorters stormløb mod regeringen også sagt – og det oven i købet udtømmende. Derfor er det med undren og hovedrysten, at man iagttager oppositionens medløbere, jeg tænker her især på Socialdemokraternes medløb. Sjældent har man set så eklatant et knæfald for populisme som det, fru Helle Thorning-Schmidt har præsteret i de forløbne uger.

Lad mig advare: Et sådant knæfald kan let give skræmmer på knæene. Det giver sår i troværdigheden, og de kan sætte sig som ar. Det bliver svært for den socialdemokratiske opposition at arbejde sig tilbage på banen som troværdig partner til store aftaler med regeringen efter de seneste ugers uansvarlige leflen.

Jeg troede faktisk, at Socialdemokraterne mente det seriøst, da vi i foråret indgik velfærdsaftalen. Jeg troede faktisk, at ansvarligheden ville holde, i hvert fald indtil vi har fået lovgivningen på plads. Jeg håber, man besinder sig, selv

om man lige nu falder for fristelsen til at satse på alliancen med alskens talkunstnere i fagbevægelsens rødeste korridorer.

Lad mig slå fast, så det ikke kan misforstås: Vi Konservative er *mindst* lige så optaget af at sikre vore børn og gamle ordentlige og anstændige forhold som de aktionerende. Vi kæmper for at sikre velfærd med kvalitet. Det gælder selvfølgelig også kvalitet i daginstitutionerne. Det er o.k. at være politisk uenige, men det *må* foregå på et sagligt grundlag, hvor vi forholder os til virkeligheden og ikke til fantasiprognoser og fupregnestykker fabrikeret på en lommeregner i BUPL's hovedbestyrelse.

KL 15.10

I det hele taget er det i stigende grad svært at forbinde ordet ansvarlighed med Socialdemokraterne. Selv samme dag som Nationalbanken advarede mod overophedning af dansk økonomi, sagde Socialdemokraternes nye formand og statsministerkandidat frisk og frejdigt, at det var hun da fløjtende ligeglad med, og i øvrigt kunne kommunerne da godt – stod det til hende – få yderligere 2-3 mia. kr. ud over det løft, der allerede er aftalt med KL.

Alt imens Socialdemokraterne lover guld og grønne milliarder til kommunerne, ryster ikke alene Nationalbanken, men også Socialdemokraternes egne økonomer i Arbejderbevægelsens Erhvervsråd på hovedet og advarer. Der er kun ét dækkende ord for Socialdemokraternes adfærd for tiden, og det er overbud på overbud.

Det er så let at dele ud og lade stå til og så svært at rette op bagefter, når det hele først er kørt i sæk. Det oplevede vi i 1970'erne, hvor en radikal Hilmar Baunsgaard, en socialdemokratisk Anker Jørgensen, og ja, en Venstremand ved navn Poul Hartling i hver deres periode som statsminister sloges med stigende gældsbyrde, høje renter og et eksplosivt offentligt forbrug.

De sloges uden evne til sejr. Det var først, da den konservative Poul Schlüter kom til i 1982, at en holdbar genopretning af dansk økonomi tog form.

Lad mig sige det klingende klart: Vi Konservative vil under ingen omstændigheder medvirke til at underminere vores kernesunde økonomi. Der er ikke brug for endsige råd til en ny Anker Jørgensen-politik, tværtimod. Vi har brug for en dynamisk politik med fast fokus på vækst i det private erhvervsliv. Det er her, værdierne skabes, det er her, pengene, som skal betale for velfærden, tjenes.